LABORATOR 54

Prin pulberea de aripi

ZIUA

Fratele mai mic Feodor nu avea habar nici măcar despre musca Bu. A aflat cînd sub asprimea căldută a palmei cu care ar fi dorit să strivească vietatea și-a găsit perna obrazului sfîrtecată și plină de sînge.

— Fedi, am rîs îngrijorat, ești mai nebun decît regele nostru! Vino mai aproape să-ți vorbesc!

Era un muscoi mare, bătrîn, cu toracele strălucind verde ca iarba. Palma fratelui mai mic Feodor aproape că-l dăduse gata, bizîia subțirel și poticnit în vreme ce se rotea bezmetic, fluturînd jalnic o aripă strîmbă. Armura minusculă, carapacea, pe care mama natură le-a migălit-o tuturor celor din neamul său, îi scăpase de data asta viața. Ca și armele tăioase și abia vizibile cu ochiul liber.

— Hei, Pepe, a îngăimat Fedi, ce tot spui acolo?

Am rîs din nou scurt și cam strîmb căci nu aveam vreme de el. Am îngenuncheat în colbul drumului silindu-l să facă la fel și să tacă. După aproape o oră de rugăminți și scuze, excelența sa și-a luat zborul disprețuindu-ne din înălțuri. Își mai venise în fire, ai lui aveau să-l pună de-a binelea pe picioare. Eram batjocoriți dar iertați și oricum știam că nu se înălțase bine deasupra capetelor nevrednice și ne și uitase. Așa sînt mușchii verzi Bu.

— Scumpule, am spus într-o doară, era să dăm de dracu'! Să nu mai faci asta niciodată!

Soarele era acum o jumătate de fruct de lămîi. M-am aplecat și am apucat cu dreapta mînerul sidefiu al răzuitoarei mele. Cu stînga i-am aruncat-o fratelui mai mic Feodor pe a lui și el a prins-o neîndemînatic taman de la capătul cu cîrlig tăios. Am crezut că o să pleznesc de atîta rîs. Fedi se supără rareori. A rîs și el.

— Hai să ne apucăm de treabă, hai să începem odată, zicea printre sughițuri și ochii îi străluceau.

Am pornit-o cu răzuitoarele pe umăr spre gîtuitura pe care o face valea puțin înainte de a pătrunde în oraș. Platforma sură de beton a stației de transformare aci sălta, aci cobora, ascunzîndu-se privirilor noastre în spatele coamelor verzi, prelungi, nenumărate. Părea că nu ne mai apropiem odată de ea.

Pe la jumătatea distanței, Fedi s-a oprit și m-a privit cu admirație.

— Ai avut dreptate, Pepe, cînd ai zis să mai așteptăm o noapte.

Și mi-a arătat cu vîrful răzuitoarei ciorchinele de făpturi crescut pe barele de răcire ale transformatorului. Trafu se vedea mic de tot și oamenii de acolo ca niște bobițe, dar eu știam că o să avem de trudit nu glumă.

— Hai, i-am zis scurt.

Am mai urcat și am coborît o dată. Și atunci am auzit răsuflarea prelungă și sincronizată a celor de acolo și mi s-a părut, ca de fiecare dată, că ar fi un iz în aer. Dar știam că nu e nimic. Numai cel care a minuit înaintea mea tija suplă a răzuitoarei a simțit poate ceva în aerul din preajma transformatoarelor. A lăsat, chiar la încheietura mînerului îngălbenit de sudoarea mîinii, un semn ciudat cu care nu mi-am bătut capul nici măcar un minut întreg.

Fratele mai mic Feodor s-a oprit suspinînd lîngă platforma de beton a stației. Ședea cărăcănat acolo și din cînd în cînd lovea cu capătul ascuțit al răzuitoarei bulgării multicolori de licheni și cochilii goale ce creșteau cu anii în carnea cenușie a pilonilor. Capul îi lăsase mult pe spate. Cînd am ajuns lîngă el gîfîind, am ridicat și eu ochii. Cerul începuse să prindă scamă de nori.

Cred că erau cu totul vreo sută. Cei care izbutiseră să se prindă bine de izolatorii de porțelan ori de ieșiturile cuvei moțăiau amețiți dîndu-și ochii peste cap ori de cîte ori, înghesuiți de vîrmuiala celorlalți, a celor veniți mai tîrziu, reușeau să fure o înghițitură de aer.

Spinările și picioarele tremurau vizibil sub povara semenilor mai puțin norocoși ce nu-și pierduseră încă speranța că se vor apropia mai mult de inima caldă a trafului. Acolo se zbenguiau curenți de inducție în stare să trezească și un mort și lor tocmai asta le trebuia. De asta aveau nevoie.

Mai slabii de înger, care nu se putuseră ține ca lumea în timpul nopții, că fusese și frig al dracului în noaptea aia, ori care veniseră tîrziu de tot, cînd nu mai era loc să arunci o privire, zăceau întinși pe betonul încă jilav, nezvîntat de bătaia soarelui. Dinspre ei nu răzbătea nimic, nici măcar o adiere, un tremur, ceva, carcasele înțepeniseră de-a binelea și dincolo de buzunarele și fermoarele multifuncționale pîlpîia un fel de aură mortală. Nici că ne-am mai aruncat privirile înăuntrul costumelor.

„Îi dăm drumul?" m-a întrebat din priviri Fedi.

„Îi dăm drumul" i-am răspuns pe potrivă.

Am lcnit amîndoi săltînd răzuitoarele de pe umăr și ne-am apucat de treabă. Eu mă mișcam binișor pentru vîrsta mea iar Fedi se descurca și el cum putea. Mi-i dăduseră de ucenic abia cu o săptămînă în urmă. De voinic nu mă puteam plînge că nu e și cu toate astea a obosit mai repede decît mine.

Ca să cureți trafu după o noapte ca aia care trecuse îți trebuie ceva fibră ori îndeminare și chestia asta nu o poți căpăta decît odată cu scurgerea timpului.

Acum ascultați:

Cînd arunci tija prelungă și subțire a răzuitoarei ca să apuci cu capătul ascuțit al cîrligului o carapace, o faci la început cu nepăsare, indiferent și cam la întîmplare căci în talmeș-balmeșul de mîini și picioare și spinări de acolo ar trebui să fii orb și beat de alcoolul regelui nostru ca să nu nimerești undeva. Cu toate astea, ceva în subconștientul tău veghează să apuci bine ce ai apucat, căci altfel s-ar putea ca răzuitoarea să scape pe alături și să te pomenești pe spate, printre ceilalți. Necazul nu e prea mare, însă te face

să obosești mai repede. Asta i s-a întîmplat fratelui mai mic Feodor cu totul de vreo cinci sau șase ori.

— Hai, bălatule, hai, îi spuneam fără să mă uit spre el, o să ne prindă amiaza!

Și el se ridica înjurînd furios și se repezea încă o dată ca un berbec. Era încă necopt.

După ce cîrligul răzuitoarei și-a făcut loc printre plăcile verzi ale costumului trebuie să imprimi tijei cu ambele mîini o mișcare de rotație foarte rapidă. Așa ești sigur că acum n-o să mai alunece.

— Oare cît să fie vremea? a zis Fedi suflînd greu.

Ce poți să-i spui? Dădusem jos mai bine de treizeci de carapace de căciulă și curgea apa pe noi ca după ploaie. Drept e că și soarele se cățărase chiar deasupra capetelor noastre fără să dea semne că ar avea de gînd să mai coboare de acolo.

Oțelul strălucitor al tijei cîntă mai grozav decît cea mai grozavă strună șerpuind mai grozav decît cel mai grozav arcuș cînd opintindu-l în carapacea verde îl faci să se arcuiască primejdios. Pe urmă, după cum îți vine mai bine, îl tragi brusc sau îl lași să se destindă în voia lui fără a părăsi o clipă minerul sidefiu care ți se zvircolește în palme. Dacă l-ai scăpat, te poți alege cu un ochi scos ori și mai rău. Vibrațiile puternice care iau naștere în trupul mlădios al răzuitoarei se transmit carapacei străpunse făcînd-o să alunece încet, apoi din ce în ce mai repede. Cel ce trăiește încă înăuntrul ei e de obicei prea slăbit ca să se mai poată împotrivi...

— Măi, măi, am zis încîntat.

— Ce-i? a făcut fratele mai mic Feodor.

Erau mai mulți bătrîni printre cei pe care îi dădusem jos și cîteva femei. Nu avuseseră destulă putere că să se poată urca mai sus de o lungime de tijă, ori nu putuseră să răzbată dincolo de trupurile celor veniți mai devreme. Acum suflau greu, sincronizat, în vreme ce carapacele, lipsite de adierea de energie ce învăluia traful, mureau, erau pe jumătate moarte, erau moarte de-a binelea, își pierdeau elasticitatea vie, sugrumîndu-l.

...pe urmă proptești bine talpa cizmei și răsucești tija răzuitoarei în sens invers. Dacă ești vreun moliu ori ai chef de vorbă în vreme ce se răcește carapacea, e de rău. Tija rămîne prinsă acolo, între plăcile moarte, ca într-o menghină, și nu o dată se întîmplă ca liniile fine de sutură, ce dădeau carapacei, cît timp era încă vie, o mobilitate extraordinară, să se închidă hăcuind oțelul.

— Fir-ar al dracului! mi-a scăpat iarăși.

Fedi s-a sprijinit în mînerul alb și m-a privit întrebător.

— Îl vezi pe ăla de sus de tot? O să avem de lucru cu el.

Dar pînă acolo a trebuit să desprindem tot mormanul de indivizi care se uitau la noi înspăimîntați, fără să dea vreun semn că ar pricepe ce se petrece. Umbra morții îi umpluse de întunerec. Ne cățăram și noi după ei cum puteam. Fratele mai mic Feodor înjura din ce în ce mai urît ori de cîte ori trăgea cîte unul. Cădeau tot mai de sus pe platformă, dar n-aveau nici pe dracu'. Carapacea moare atît de repede că încă din aer se preface în ceva mai dur decît betonul.

Cînd soarele mai avea puțin pînă să asfințească am ajuns sus de tot.

Dumnezeu știe ce șmecherii învîrtise ca să se ridice pînă acolo. Se ținea bine de tot și știam și de ce. De cînd luasem răzuitoarea în mînă mai avusesem parte de vreo doi ca ei, așa că fumasem trucul. Făcuse în așa fel încît părțile ce-i acopereau picioarele și brațul sting se rigidizaseră separat lăsînd neatins tot restul carapacei. Din cauza asta aveam să trudim din greu ca să-l dezlipim de pe izolatorul de porțelan, din îmbrățișarea pentru care se luptase atît.

Cînd am ajuns aproape de el m-am dat fără voie înapoi. Avea privirea limpede ca și a mea sau a fratelui mai mic Feodor. Avea brațul drept liber și s-ar fi putut folosi de el ca să-mi facă mizerii.

— Ce vreți? a întrebat cu voce scăzută. Nu cer nimic. Stăteam aici liniștit.

Fedi l-a apucat de un picior, dar mie îmi venea să rîd cînd mă uitam cum îl privește tipul. M-am aplecat și am văzut că jos pe platformă începuse să alunece noaptea. Nu mai mișca nimeni acolo în afara războinicelor roiuri de muște verzi Bu. Excelențele lor bîziiau preocupate poposind în răstimpuri pe carapacele obosite, ridicîndu-se iarăși. Mii, sute de mii, mișunau pe dinăuntrul lor, zăngănindu-și armurile pe care ultimele raze de lumină le prefăcuseră în tot atîția licurici neastîmpărați.

— Nu poți rămîne aici, am zis blînd. Hai, închide ochii și fii băiat cuminte!

DIMINEAȚA

De dimineață toate erau la fel ca înainte. Fratele mai mic Feodor cîștigase experiență de o zi. Eu îmi curățam mîzga de pe ghete cu capătul ascuțit al răzuitoarei. Ședeam amîndoi tolăniți în iarbă, la o azvîrlitură de băț de platforma trafului, fiindcă musca verde începuse să-și orînduiască treburile pe acolo. Își puneau ouăle sub acoperămîntul sigur al celor mai bine de o sută de carapace.

Pe cînd ne pregăteam să desfacem merindele a răsunat, la început încet de tot, apoi din ce în ce mai tare, urlătul porcilor. Alaiul s-a ivit ceva mai tîrziu, defazat, mai întîi dublura imaginilor, mai ștearsă, apoi originalele. Se stîrnise un nor uriaș, ca de colb, dar nu era colb adevărat căci noaptea abia fugise, erau miliardele de aripi minuscule, străvezii, ale sfintelor, nobilelor muște verzi Bu care-și dăduseră gloriosul sfîrșit în zilele din urmă și alte miliarde, ale celor vii ce-l însoțeau pe regele nostru nebun. Fedi rămăsese cu îmbucătura în gură.

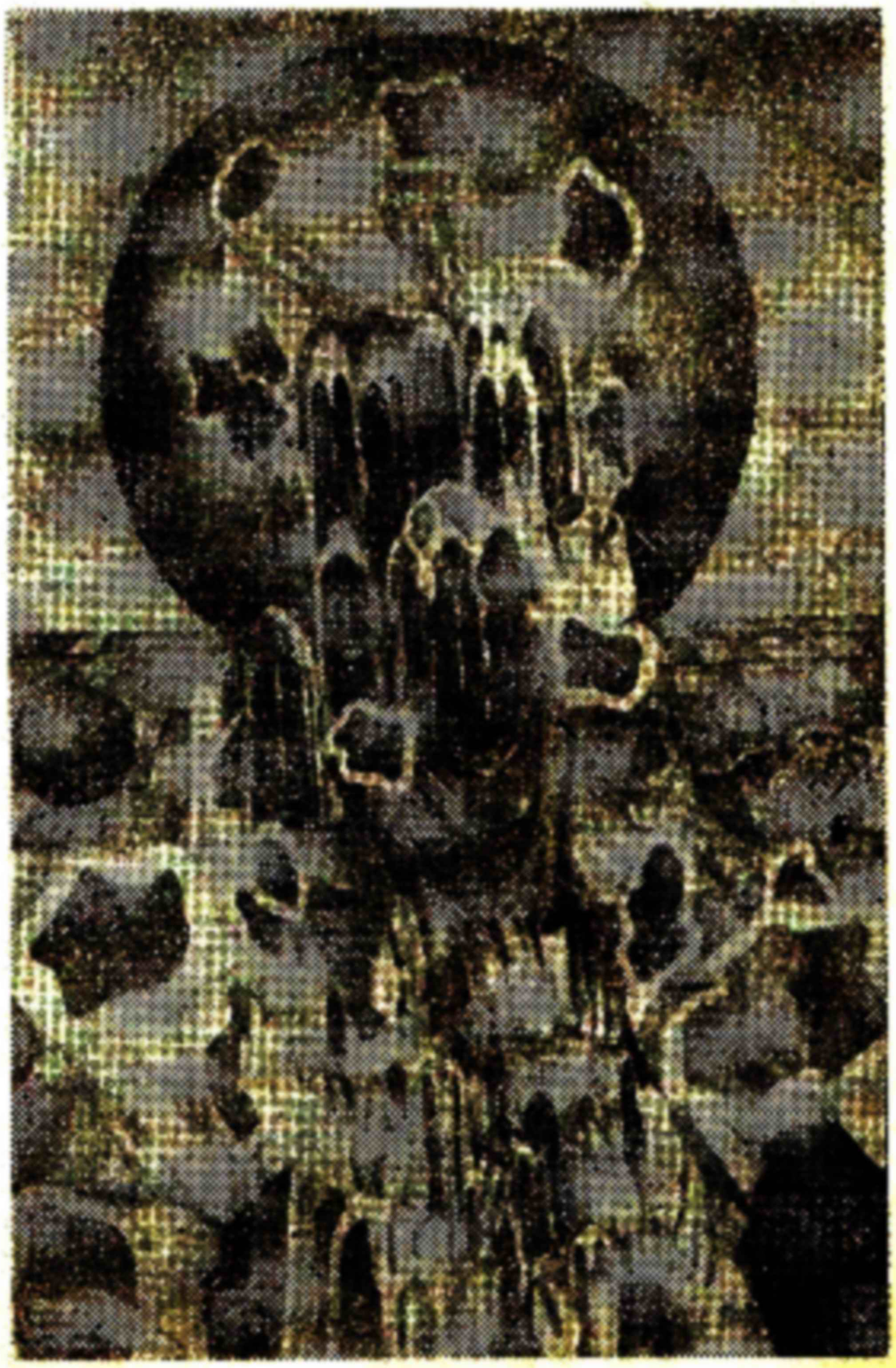

— Nu te teme, am zis, ei nici nu ne văd, așa sîntem de neînsemnați.

Și așa și era. Nu vezi fiecare frunză, fiecare piatră pe lîngă care calci.

Erau trei porci, trei rîmători de stele și ca la vreo treizeci de cai, la urmă, un melc uriaș venea greoi, cu cochilia plină ochi cu de-ale gurii și tot ce mai trebuie pentru un popas. Regele nostru ieșise la iarbă verde. Cum aveau să treacă chiar pe sub nasul nostru, am stat mai departe tolăniți.

Porcii stelelor, care, zice-se, au adus cale de atîția ani lumină conteinerele conținînd sămînța din care ne-am tras, au trecut scuturîndu-și șuncile lor metalice. Făceau un zgomot de groază, căci își pierduseră mai bine de jumătate din ajutaje. S-au învîrtit, grohăind în jurul trafului, aproape un sfert de ceas. Piloții numărau din spatele hublourilor carapacele pe care le aliniasem eu și cu Fedi încă de cu seară. Pe urmă au trecut mai departe. Nu le convenea locul. Nu putuseră asoliza.

Au trecut călărețiii, frămîntînd iarba nepăsători. Caii lor aveau toți panașe verzi și valtrapuri de staniol. Călărețiii erau goi. Pe urmă a trecut carul regelui nostru, împins de o sumedenie de curteni.

În vremea asta, fratele mai mic Feodor începuse din nou cu întrebările. I-am zis de o mie de ori că întrebările nu sînt pentru oameni, dar el era prea tînăr ca s-o priceapă.

— Pepe, a făcut, dacă eu nu am voie să terciuiesc o gîză din astea scîrboase care sînt cu miile pe aici, ea de ce are voie să mă sicîie pe mine?

Dar eu începusem să mănînc liniștit. Alaiul regelui se oprise totuși în preajma stației de transformatoare, ceva mai încolo și acum despachetau toate cele. Porcii stelelor se potoliseră.

— Mănîncă, bă, ce tot vrei de la mine? am zis cu gura plină, pe urmă mi-a părut rău. Uite cum stau lucrurile, frățioare:

Colbul, iarba, pietrele și cochiliile melcilor pierduți sînt ca să le poți călca în picioare. La fel și miliardele de aripi străvezii ale muștei verzi moarte de nu prea multă vreme. Dar asta e o cu totul altă poveste. Deasupra tuturor sînt cei pe care i-am dat aseară jos de pe cutia călduță a trafului. Deasupra lor sîntem noi.

— Și deasupra noastră? a întrebat fratele mai mic Feodor orînduind pe o năframă un pumn de nuci.

Mîncam nuci și din cînd în cînd sorbeam o înghițitură de ulei roșcat ca ierburile colinelor toamna.

— Deasupra noastră, l-am povățuit, este calul învelit în staniol care te poate strivi sub călcătura copitei ghintuite dacă nu ești atent. Și călărețul gol care îl mînuiește frîul. Și melcul cel mare care vine pe urmă cu cochilia plină ochi cu de-ale gurii. Apoi ceilalți și deasupra tuturor excelența sa, sfînta muscă verde Bu. Peste armura ei strălucitoare, chipul senin al regelui nostru. Gata!

Fratele mai mic Feodor a sughițat și s-a apucat să mănînce. Parcă se băteau flămînzii la gura lui. Iar eu obosisem vorbind.

Regele nostru porunci să se facă muzică și acum toată lumea din alai făcea muzică. Era un zgomot infernal. Pe urmă el s-a declarat mulțumit. Cu un semn a adus liniștea, tolănindu-se în jilțul asimetric de sticlă verde. O sută de fecioare l-au înconjurat unduindu-și trupurile și s-au așezat cuminți. Cele care stăteau în partea jumătății de om a regelui nostru aruncau din cînd în cînd cu flori ori îl stropeau cu parfum din mici recipiente păstrate în căușul palmei. Celelalte ungeau cu miere galbenă membrele jumătății de muscă, ori lustruiau cu blană de jder fațetele strălucitoare ale ochiului.

— Pepe, a declarat fratele mai mic Feodor, mie mi-ajunge. Simt că plesnesc.

A desprins de la cingătoare bidonul cu alcool primit odată cu răzuitoarea cu care îți cîștigi pîinea. Eu l-am privit cam chiorîș, dar pe urmă am rîs căci oricum în ziua aceea și în cea următoare eram liberi, nu s-ar fi sinchisit nimeni de noi. Am început deci să ni-l pasăm unul altuia plescăind pofticioși.

— Hai să ne dăm mai aproape, să vedem și noi ce și cum, m-a înghiontit Fedi.

— Să vedem ce? m-am mirat.

— Cum se îmbată jumătatea de om a regelui nostru și apoi cealaltă, din stînga, aceea de muscă părăsită. Cum se războiesc pe o tăviță așezată dinaintea ochilor lui, numai unul omenesc, cohorte de muște verzi Bu, ca să-i facă plăcere regelui nostru nebun și să-l învețe din tainele frumoase ale luptei. Cum face semn regele nostru să fie aleși dintre curteni aceia care au greșit, ori nu-i mai sînt pe plac. Și cum li se stoarce viaga carapacelor vii din care nu mai pot ieși singuri.

Pe mine m-a pufnit rîsul.

— Păi, dacă le știi toate astea, ce nevoie mai ai să te dai mai aproape de ele? Poate că ți-ar plăcea și ție un costum din acelea. Vezi că ele sînt vii atîta timp cît i se năzare regelui nostru să fie. Ele te apără de orice cită vreme trăiesc, și de boală și de nesomn și de mușcătura haină a gerului. Și de cea a lupului ori a dușmanului de moarte. Dar după ce regele poruncește să nu îi se mai dea voie să se adape cu energie de la izvoarele palatului său, ele devin trebuincioase muștei verzi. Ea își pune ouăle acolo după ce, bineînțeles, eu și cu tine i-am dat jos de pe traf pe cei ce voiau să-și mai lungească un pic zilele.

Fratele mai mic Feodor s-a arătat convins dar nu prea mulțumit. Eu știam că el ar fi vrut într-adevăr să meargă acolo și să se zbenguiască ori să rîdă ca prostul la bîzîitul gros și incoerent al regelui nostru. Alcoolul din bidon îi trecuse lui în cap, în inimă și în oase. Cînd porcii stelelor, veniți de departe, din alte ceruri, căzuseră printre coline și conteinerele se spărseseră, amestecînd între ele semințele tuturor celor ce viețuiesc în lumea noastră, nu se scrisese pentru fratele mai mic Feodor că ar putea, peste mii de ani, să fie printre ăia care benchetuiau acum lîngă traf.

— Și-apoi, am zis, poți oricînd să te duci pe-acolo că doar ți-am spus, ești așa de neînsemnat încît n-o să te vadă nimeni.

Dar pe urmă am mai băut și chiar, după o vreme, ne-am luptat puțin cu tijele frumoase ale răzuitoarelor. Fedi era voinic și puternic, iar eu mai îndemînatic. M-am gîndit că parcă am fi amîndoi niște războinici viteji, mai ceva decît Bu, apoi nu m-am mai gîndit la nimic căci toate se strînseseră alandala la mine sub țeastă. Fratele mai mic Feodor mi-a făcut cu cîrligul ascuțit al răzuitoarei o tăietură piezișă pe frunte și mi-a acoperit-o rizînd cu iarbă și aripioare străvezii.

— Gata, a strigat, nu mai pot, gata! Gata!

Stăteam amîndoi, eu și cu fratele mai mic Feodor, trîntiți în iarbă și alaiul regelui, tabăra lui toată, erau acum un carusel multicolor care se rotea din ce în ce mai repede în fața ochilor noștri. Porcii stelelor dormeau, caii își suflecaseră valtrapurile de staniol rontăindu-și panașele. Sutele de mii de muște verzi Bu foșgăiau grijulii și cu credință pe trupurile adormite, al regelui și ale celor o sută de fecioare ale sale. Rămîneseră treji doar călărețiii goi, neclintiți și cîteva carapace care se înghesuiau să se cațere pe barele de răcire și farfurioarele de porțelan ale trafului.

Iar eu, de la o vreme tot îl priveam pe Fedi, bîțîind din cap, și el se scula, adică o imagine a lui se scula în picioare și o alta rămînea jos în iarbă, lîngă mine, beată ca și mine. Apoi Fedi acela din picioare o pornea grăbit spre tabăra adormită a regelui nostru. Pe urmă o altă imagine a lui se scula în picioare și o pornea și ea zorită într-acolo. Și apoi o alta și o alta și tot așa. Eu țineam răzuitoarea pe genunchi și nu puteam spune nimic.

Dănuț Ungureanu